

E.J. Groeskamp

De keeper was kansloos

korte verhalen

Deventer – EJG Publications

Typografie: binnenwerk: Peter Koch

Druk en omslagontwerp: René Bouman – Boekenplan, Maastricht

Foto omslag: Ajax – Feijenoord, 17 september 1972 (Bert Verhoeff)

Foto auteur: Hugo Nelissen

© 2022 by E.J. Groeskamp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN/EAN 978-90-810451-5-5

NUR-CODE 303

Inhoud

Terugkeer van de hadj -	7
The Party -	19
Muziekles -	25
Niet te vroeg pieken! -	29
In de bus -	41
Pedo Pride -	47
We gaan naar Zweden! -	55
De keeper was kansloos -	61
Covid-72 -	71
Een avond in de Opera -	76
De zwakste schakel -	81
Woke -	86
Stappen met Ferdinand -	94
Memoires van een bibliothecaris -	99
De trein naar Mongolië -	105
Internationale Suïcidedag -	110
Over de Andes -	121
Vorbereiding van de burgeroorlog -	128

Terugkeer van de hadj

De premier was opnieuw naar Mekka geweest. Ik zat met een kop koffie achter de toonbank van mijn boekwinkel op de laptop naar de rechtstreekse uitzending van zijn aankomst op Schiphol te kijken. Er waren nog geen klanten geweest deze ochtend dus ik kon met een kop koffie naast me rustig aanhoren tot welke inzichten de premier na de nieuwe bedevaart was gekomen. Vanaf mijn plek keek ik door de grote etalageruit naar de winkelstraat die al even rustig was.

BOEKHANDEL NIJMAN & ZOON

zag ik in spiegelschrift op de ruit staan. Ik was de zoon. Mijn vader was de boekwinkel decennia terug begonnen en had de slechtlopende zaak bij zijn pensionering aan mij cadeau gedaan. Kleine boekwinkels hadden het moeilijk en ik kon het hoofd net boven water houden, maar mijn oude laptop moest niet stuk gaan.

“Daar komt het vliegtuig aan!” hoorde ik de reporter roepen en ik richtte mijn aandacht weer op het scherm. Het witte toestel met rode staartvleugel van Turkish Airlines, de “huismaatschappij” van de premier, verscheen in beeld en zette de landing in. Enkele maanden terug had deze maatschappij KLM overgenomen, een proces waarin onze premier een belangrijke rol had vervuld. Het vliegtuig raakte de grond en remde daarna sterk af.

“Het vliegtuig is veilig geland, Allah zij geloofd!” schetterde de presentator enthousiast. Het toestel taxiede in de richting van het luchthavengebouw, maar hield op ruime afstand ervan halt. Een vliegtuigtrap werd ernaar toe gerold. Het ouderwetse verschijnen in de cabinedeur, het zwaaien naar het publiek en daarna het waardig afdalen van de trap had altijd een veel dramatischer uitstraling dan het simpele tevoorschijn treden uit een vliegtuigslurf, en de premier, een meester in de dramatische encenering, had dit

vanaf het begin toegepast.

De cabinedeur ging open en daar verscheen de forse gestalte van premier Ali, met zijn brede grijns en pal daarboven de grote, zwarte snor. Ali Yilmaz was het eigenlijk, maar iedereen zei altijd “Ali” of “premier Ali”. Nu begon het rituele zwaaien: naar het voltallige kabinet dat beneden stond te wachten, naar de verzamelde vaderlandse pers, maar vooral naar de camera’s. Langzaam en af en toe nog steeds zwaaiend daalde Ali als een vorst de trap af en liep naar de menigte toe, schudde de handen van de vice-premier en enkele ministers en zwaaide opnieuw naar de pers met zijn camera’s.

Ali Yilmaz was zijn politieke carrière bij de socialisten begonnen en werd al snel Tweede Kamerlid. Dit politieke wonderkind had vanaf het begin alles mee: zijn indrukwekkende uiterlijk, zijn grote intelligentie, zijn weidse visie, zijn charisma, zijn innemende persoonlijkheid. Hij sprak perfect, accentloos Nederlands, was modern en seculier, deed niets meer aan de islam en kwam nooit in de moskee. Zijn vrouw Fatima was een feministe die de wilde haren los droeg en beiden waren dol op alcohol. Ali was onverslaanbaar in het debat, had een computerachtige feiten- en dossierkennis, was een meester in interrupties en oneliners. Hij bekte de ordinaire populisten af, maakte gehakt van de asociale liberalen en liet de hypocriete christendemocraten alle hoeken van de Kamer zien. Hij was de favoriete troetelallochtoon van links, de man waarop decennia was gewacht na alle politieke brokkenmakers die uit die populatie waren opgeborreld, de “Nederlandse Nelson Mandela”.

Maar Ali had al snel door dat de weg naar de macht niet via een bestaande partij liep en richtte daarom een eigen partij op: de AP, de Allochtonen Partij. Omdat bijna 40% van de bevolking uit niet-westerse allochtonen bestond, voor het overgrote deel moslims, had hij daarmee een enorm kiezerspotentieel binnen bereik. Natuurlijk moest hij zich nu meer als moslim profileren, maar dat was louter een cosmetische ingreep, hij bleef wie hij was. Bij de volgende verkiezingen kwam de AP in één klap met 30 zetels in de Tweede Kamer.

De linkse partijen waren inmiddels samengegaan in de VL, Verenigd Links. Na aanvankelijke lijstverbindingen beviel de samenwerking zo goed

dat de partijen fuseerden tot de AP-VL onder het motto “we zijn allemaal migranten”. Bij de eerstvolgende verkiezingen verkreeg de partij de absolute meerderheid en Ali werd premier.

Links had nooit een meerderheid gehad in Nederland; als het in de regering zat had het altijd concessies moeten doen aan rechtse partijen, heel veel concessies. Met de allochtonen zat men echter op één lijn dus nu kon eindelijk echt links geregeerd worden. Minder geld naar defensie, meer naar ontwikkelingshulp, verhoging van de uitkeringen met 50%, automatische verstrekking van een onbeperkte verblijfsvergunning aan iedereen die het land binnenkwam. “We zijn allemaal migranten”. Mijn vriend Jozias, al jaren lid van VL, en nu dus van de AP-VL, was euforisch over deze “leuke dingen voor linkse mensen”. Het was volgens hem “beleid waarbij links zich de vingers kan aflikken”.

En toen sloeg het noodlot toe. De kleine Ayse, het schattige dochtertje van Ali en Fatima, kreeg een ernstige vorm van leukemie en overleed een paar maanden later. Heel het land was in rouw, in ieder geval het linker-gedeelte en de rechtstreekse TV-uitzending van de begrafenis was één van de indrukwekkendste gebeurtenissen van de laatste decennia. Ali kon de dood van de kleine Ayse echter niet verwerken en raakte in een geestelijke crisis. Als toevlucht werd hij weer praktiserend moslim en begon trouw de moskee te bezoeken. Iedereen had daar alle begrip voor, in zo'n moeilijke situatie was alles acceptabel, als onze geliefde premier maar weer in staat was zijn uitmuntende werk voort te zetten.

De imam van de moskee raadde Ali aan om de bedevaart naar Mekka te maken, zo zou zijn geest tot rust komen. En dus vertrok hij met Turkish Airlines naar Mekka voor zijn eerste hadj. Daar, tijdens zijn rondgang om het Ka'aba, kwam hij in contact met sjeik Abbas, de wahabitische geleerde, bevorderaar van de ultra-orthodoxe islam. Sjeik Abbas maakte Ali duidelijk dat de dood van zijn dochtertje Allah's straf was voor de onislamitische leefwijze van hem en zijn vrouw. Zij moesten weer als goede moslims gaan leven en dat betekende onder andere geen alcohol en Fatima moest de hoofddoek gaan dragen. Ali keerde terug en maakte op de persconferentie na de landing bekend dat hij geestelijk volledig hersteld was nu hij

diepgelovig moslim was geworden. Fatima begeleidde haar man voortaan gehoofddekt en we zagen het stel nooit meer achter een wijntje, maar niemand maakte zich verder zorgen omdat de bekering alleen gevolgen leek te hebben voor het persoonlijk leven van het premiersgezin. Dat zou bij de volgende persconferenties na een hadj anders worden en iedereen keek met angstige vertwijfeling uit naar de toespraak die nu bijna begon.

Op het scherm zag je Ali met ferme stappen naar het spreekgestoelte lopen, omringd door zijn veiligheidsmensen; allemaal kordate Turken met donkere zonnebrillen op. Achter een batterij microfoons plaatsgenomen wachtte hij een kort moment. De spanning steeg.

“In de naam van Allah, de barmhartige erbarmer.”

Zo begon Ali sinds de eerste hadj elke toespraak.

“Ik ben voor de vijfde keer naar Mekka gegaan, de stad van de Profeet, vrede zij met hem. En daar heb ik opnieuw gesproken met mijn geestelijk leider, sjeik Abbas.”

De deurbel ging. Verdorie een klant, juist op dit moment! En wat voor een. Abu Jansen kwam binnen, de voorzitter van het islamitisch buurtcomité. In zijn witte djellaba en met zijn lange, zwarte baard had hij voor een Arabier kunnen doorgaan, maar het was een gewone Nederlander, een beroeps-werkloze die zich een jaar of vijf terug bekeerd had tot de islam en nu toezicht hield op alles dat in deze buurt gebeurde.

“Salaam,” zei hij.

“Salaam broeder,” antwoordde ik.

Dit was sinds een paar jaar de standaardgroet in het hele land geworden.

“Zoekt u een speciaal boek?”

“Ja, ik zoek boeken die haram zijn.”

“ik heb alleen halal boeken.”

“We zullen zien,” zei hij met zijn wantrouwende gezicht en liep naar een boekenkast.

Links was kinderlijk blij met de kabinetten-Ali (we waren inmiddels al aan Ali 3), maar had moeten accepteren dat de meeste ministersposten in moslimhanden waren, zo ook de Ministeries van Onderwijs en Cultuur. Dat had geleid tot aparte scholen voor meisjes en jongens en tot hele waslijsten

van verboden boeken. Natuurlijk alles dat on-islamitisch was, maar ook alle boeken waarin erotiek voorkwam (dat waren er heel veel) en sinds twee jaar alle joodse auteurs. Kafka, Anne Frank, Philip Roth, ze waren alleen nog illegaal te koop. Natuurlijk niet in mijn zaak.

“... de sjeik is ontevreden over de situatie in Nederland, met name het gedrag van de vrouwen ...” kwam uit de laptop, maar ik kon niet verder luisteren vanwege het tumult in mijn winkel.

“Aha!” schreeuwde Abu Jansen en trok een boek van Arnon Grunberg, de eminence grise van de Nederlandse literatuur, uit de kast en smeed het met een verachtelijk gezicht op de grond.

“Haram! Haram!” riep hij terwijl hij op het boek wees.

Ik kwam achter de toonbank vandaan en liep beteuterd naar hem toe.

“Maar broeder, schrijver Grunberg heeft zich zijn hele leven ingezet voor onbeperkte immigratie, heeft zich constant verzet tegen populisme en stemmingmakerij, droeg de islam altijd een warm hart toe!”

“Hij heeft zijn rol van nuttige idioot vervuld, maar is nu niet meer nodig,” antwoordde Abu Jansen meedogenloos “Hij blijft een vuile jood en staat nu op de nieuwste lijst van het Ministerie van Cultuur, hebt u die niet ontvangen?”

Vanwege Grunbergs consequente multiculturele houding waren zijn boeken lang de dans ontsprongen, maar kennelijk niet meer.

“Een nieuwe l-lijst,” stotterde ik “Ik heb niets gezien.”

Abu Jansen plaatste een schoen op het boek en veegde er met een vies gezicht zijn bemodderde zool mee af. Dat exemplaar was niet meer te verkopen, maar was het kennelijk toch al niet meer geweest.

“Dit is een ernstige zaak!” zei hij terwijl hij me indringend aankeek.

Op dat moment klonk vanaf de moskee twee straten verder de oproep tot gebed, die vijf keer per dag bijna alles overstemde.

“Uh, moet u niet gaan bidden, broeder?”

Abu Jansen keek verstoord, maar besepte zijn plicht en hief naar mij dreigend een vinger.

“Ik zal de zaak voorleggen aan het buurtcomité, dit is een ernstige zaak!” zei hij terwijl hij naar de deur liep “U hoort nog van ons!”

En de deur sloeg met een klap dicht.

Ik liep snel terug naar mijn laptop maar verdraaid, de persconferentie was net afgelopen. Premier Ali beende met zijn beveiligers naar de klaarstaande gepantserde dienstauto.

“Dit zijn vergaande maatregelen die de premier zo-even heeft aangekondigd. Dit zal hard aankomen, vooral bij de vrouwen van ons land ...” sprak de verslaggever. Waar ging het over, wat was er aangekondigd? Ik nam een slok koffie, bah koud! In het keukentje achter de winkel schonk ik een nieuwe kop in uit de thermoskan. Zou het nieuws al op internet staan? Terug achter de laptop googelde ik maar vond niets. Nu.nl had ook niets te melden. Hoe lang zou het duren voordat het nieuws online stond, vroeg ik me af. Op dat moment ging opnieuw de deurbel en mijn vriendin Sandra stormde binnen. Haar bordeauxrode hoofddoek vormde een mooie combinatie met haar zwarte wollen trui en donkerblauwe lange rok.

Tijdens Ali's tweede hadj was hij sjeik Abbas weer om raad gaan vragen. Er waren problemen met de staatsfinanciën. Dat kon ook niet anders als je de uitkeringen zo sterk verhoogd had en 500.000 migranten per jaar toeliet. De uitgaven rezen de pan uit. Sjeik Abbas legde hem uit dat de problemen niet financieel maar moreel waren. Hij was tevreden dat Ali en zijn vrouw nu helemaal volgens de islamitische regels leefden en hij had met genoegen gezien dat Fatima nu in het openbaar altijd een hoofddoek omhad. Maar als de rest van het land niet echt islamitisch leefde zou Nederland altijd problemen houden. En Nederland werd toch steeds meer een echt moslimland? Ja, aangezien de meeste migranten moslims waren groeide dat aantal pijlsnel. Over niet al te lange tijd zou de helft van de bevolking moslim zijn. Cruciaal vond sjeik Abbas het gedrag en voorkomen van de vrouwen; die bepaalden de morele kwaliteit van een land. En de sjeik vond dat Nederlandse vrouwen eruit zagen als hoeren, veel te bloot en bandeeloos. Zelfs lang niet alle moslima's droegen een hoofddoek. Daar moest Ali allereerst wat aandoen, daarna zou alles vanzelf goedkomen. En daarom maakte Ali tijdens de persconferentie na aankomst op Schiphol bekend dat alle vrouwen, niet alleen moslima's, maar echt alle vrouwen voortaan het haar moesten bedekken, dat ook de schouders bedekt moesten zijn en dat

rokken en broeken tot op de enkels moesten reiken.

Deze aankondiging gaf veel verwarring en gekrakeel in feministische kringen. Volledig in strijd met hun filosofie van vrouwenbevrijding hadden zij zich altijd fanatiek ingezet voor het recht van moslima's om boerka's of hoofddoeken te dragen en diverse feministes gingen zelf de boerka dragen "uit solidariteit". Maar kon dit nu ook als plicht opgelegd worden en ook aan vrouwen die geen moslim waren? Ali herinnerde hen er fijntjes aan dat vrouwen niet alleen rechten, maar ook plichten hadden en dit was nu zo'n plicht. Veel gekakel volgde met uiteindelijk de consensus dat Ali gelijk had: moslima's waren het nu eenmaal verplicht vanwege hun geloof en de andere vrouwen moesten zich hier uit solidariteit bij aansluiten. Geen tweespalt tussen vrouwen was het parool, gelijke monniken gelijke kappen. En ach, zoveel stelde die hoofddoek toch ook niet voor, het was slechts een kledingstuk. Nu de meest actieve en werkbare vrouwen om waren volgde de rest als schapen. Controlebrigades van uiteraard gehooftdoekte moslima's spraken de zusters aan die nog met de haren los rondliepen en wie dat twintig keer op een dag overkwam bond om verdere problemen te voorkomen al snel een hoofddoek om. Binnen een jaar liepen alle Nederlandse vrouwen er uiterst zedig bij. Sandra had er in het begin veel problemen mee maar onze vriend Jozias overtuigde haar: "Dit zijn de offers die we voor de multiculturele samenleving moeten brengen!"

Sandra was nu in tranen en kon aanvankelijk bijna geen woord uitbrengen.

"O Bennie, ... het is verschrikkelijk!"

"Wat is er? Wat is verschrikkelijk?"

"Heb je het niet gehoord dan? Wat de premier heeft gezegd?" riep ze vol onbegrip uit.

"Nee, ik heb het gemist. Wat is er aan de hand dan? "

Ze barstte opnieuw in snikken uit en riep: "Ik ga naar Brigitte, ik moet met iemand praten die het begrijpt, ik heb steun nodig!"

En weg was ze voordat ik nog iets had kunnen zeggen. Ik wist van niks dus ja, dan kun je geen begrip tonen. Ik richtte me weer op de laptop die nu helemaal was vastgelopen, zelfs de cursor bewoog niet meer. Ik drukte

de control-alt-delete-toetsen in en het ding begon op zijn elfendertigst te herstarten. De koffie was weer koud geworden en ik liep naar het keukentje om een nieuwe kop in te schenken, maar de thermoskan was leeg. Ik goot water in het reservoir van het koffiezetapparaatje, stopte er een filter en koffie in en drukte op de knop. Ik was nog in de keuken toen ik de deurbel weer hoorde rinkelen.

“Bennie?!” klonk een geagiteerde stem. Ik hoorde dat het mijn vriend Jo-zias was. Uit de keuken komend zag ik hem binnenlopen, maar hij liet de deur open. Zijn manier van lopen was na de derde hadj van onze premier veranderd en wekte altijd pijnlijke associaties. In die tijd waren problemen ontstaan tussen het AP- en het VL-gedeelte van de partij, tussen moslims en niet-moslims. Ali had deze problemen in Mekka voorgelegd aan sjeik Abbas. De sjeik weet deze aan het gebrek aan eenheid binnen de partij. De AP-VL was misschien niet formeel maar toch wel feitelijk een moslimpartij. Inderdaad, moslims vormden de meerderheid van de leden en van de stemmers. Daarom was het noodzakelijk dat alle partijleden moslim werden om de eenheid te herstellen.

Links had altijd een grote afkeer gehad van religie en was het secularisme volledig toegedaan. Godsdiensten werden bespot als achterlijk en op het christendom werd lustig ingetrapt. Maar dat was in de pre-migratietijd geweest. Toen niet-westerse culturen het land kwamen binnenstromen schreef het linkse denken voor dat deze volledig geaccepteerd en met respect bejegend moesten worden. Dat respect betrof niet alleen de culturen maar ook de onverbreekelijk met hen verbonden godsdiensten. Met name de islam werd buitengewoon toeschietelijk, om niet te zeggen onderdanig, tegemoet getreden. Nu links gefuseerd was met een moslimpartij was het toch logisch dat hun aanhangers zich bekeerden tot de islam. Links had zijn oude geloof, het socialisme, al lang geleden overboord gegooid en die geestelijke leegte vroeg erom gevuld te worden. Het decennialang accommoderen aan de islam was achteraf bezien de geleidelijke voorbereiding op deze ommezwaai.

Er was één pijnlijk puntje dat nog de meeste problemen opriep. De sjeik had benadrukt dat bekering wel veronderstelde dat alle nieuwe mannelij-

ke bekeerlingen zich moesten laten besnijden, zoals de Koran voorschreef. Maar mijn vriend Jozias gaf de dominante opvatting onder de linkse mannen goed weer toen hij zei: “Dit zijn de offers die we voor de multiculturele samenleving moeten brengen!” En ach, zo’n lullig stukje voorhuid was toch de drukte niet waard? Voor het eerst kon je nu op straat zien welke mannen links waren. Tot weken na de ingreep liepen ze met O-benen en pijnlijk vertrokken gezichten rond, tot leedvermaak van alles dat rechts was. Maar Jozias bleef er kennelijk last van houden want dat O-benengeloop was nooit verdwenen.

Jozias waggelde naar me toe.

“Weet jij waar Sandra is? Ze is niet thuis.”

“Ze kwam hier net over de toeren binnen. Ik weet niet waarom. Ze is nu naar Brigitte.”

“Dan ga ik daar heen! Ali is nu echt doorgeslagen!” riep hij en waggelde de winkel weer uit.

“Wat heeft hij gezegd dan?” riep ik hem na.

“Kijk maar via Uitzending gemist” hoorde ik hem nog roepen en de deur sloeg dicht.

Daar had ik nog niet aan gedacht. De laptop was inmiddels weer opgestart. Ik opende de browser en liep daarna naar de keuken waar de koffie doorgelopen was. Ik schonk weer een kop in en hoopte dat ik er nu echt aan toe kwam. Wat een ochtend, ik had nog geen echte klant gehad en geen boek verkocht! Terug achter de laptop ging ik naar de site van Uitzending gemist. Nee, de persconferentie van Ali stond er nog niet op. Hoe lang zou het duren voordat ze zo’n live-uitzending beschikbaar hadden? Het was om gek van te worden.

Weer ging de deurbel en tot mijn schrik zag ik Abu Jansen opnieuw binnenkomen. De dienst in de moskee was helaas al voorbij. Met een boosaardig gezicht liep hij naar de plek waar het boek van Grunberg nog steeds op de grond lag. Door alle consternatie was ik vergeten het op te rapen.

“Heb je die rotzooi nu nog steeds niet opgeruimd?” zij hij en trapte de roman in een hoek.

Ik moest mijn woede onderdrukken toen ik dacht aan de maatregelen die